

Nr 211.

Uppläst och godkänd i första kammaren den 26 augusti 1914.
» » » i andra kammaren den 26 augusti 1914.

Riksdagens skrivelse till Konungen, i anledning av väckt motion om ändring i 12 § 1 mom. tredje stycket i gällande bevillningsförordning.

(Bevillningsutskottets betänkande nr 8.)

Till Konungen.

I en inom riksdagen väckt motion har föreslagits följande ändrade lydelse av tredje punkten i 12 § av gällande bevillningsförordning:

Det belopp, för vilket bevillning sålunda icke äger rum eller som får från uppskattad inkomst bevillningsfritt avdragas, skall ökas, där den skattskyldige huvudsakligen försörjer, jämte sig själv, sammanlagt mera än tre personer, eller å ort, där levnadskostnaderna äro synnerligen höga i jämförelse med förhållandet inom riket i allmänhet, till högst 200 kronor; ävensom där skattskyldigs skatteförmåga eljest på grund av särskilda förhållanden (långvarig sjuklighet, stark skuldsättning, olycks-händelse och dylikt) är väsentligen nedsatt; dock att, även om samtliga dessa skäl förefinnas, denna ökning icke må för någon skattskyldig eller i fråga om äkta makar för dessa gemensamt överstiga 400 kronor.

Efter vad den föreslagna nya lydelsen av ifrågavarande författningsrum ger vid handen, avses icke någon allmän höjning av maximigränsen

Bihang till senare riksdagens protokoll 1914. 14 saml. 65 häft. (Nr 211—215.) 1

för den fakultativa bevillningsfriheten. Den nuvarande gränsen kvarstår såsom regel. Det har till denna endast fogats ett undantag för de enstaka mera ömmande fallen. Några nya grunder för utvidgad bevillningsfrihet uppställas ej, men de nuvarande hava skarpare än hittills åtskilts i två grupper, den ena omfattande de mera objektiva och permanenta grunderna (talrik familj och dyrort), den andra de rent personliga och tillfälliga orsakerna till nedsatt skatteförmåga (sjuklighet, skuldsättning, olyckshändelse o. d.). Endast om skäl ur denna senare gruppen föreligga, finge det fakultativa avdraget ökas över 200 kronor. Det kan således ej bliva fråga om något allmänt tillämpande inom en ort av den föreslagna höjningen. Denna komme, såsom redan nämnts, till användning blott i det särskilda fallet av behov. Å andra sidan synes hinder ej bliva för medgivande av högsta ökning, 400 kronor, på enbart skäl av sistberörda art.

Riksdagen delar den i motionen uttalade uppfattningen om önskvärdheten av ökade möjligheter för beskattningsmyndigheterna att i särskilda fall lindra skattetrycket. Vad nu för vinnande av detta ändamål föreslagits, synes, såsom förslagets innebörd ovan angivits, vara mycket måttligt avvägt, men torde ändock i många fall visa sig verksamt i åsyftad riktning. Av det anförda kan jämväl slutas till, att eventuellt missbruk ej behöver befaras, ävensom att de nya fallen av större skatte lindring ej kunna bliva så talrika, att de i någon avsevärd grad komme att inkräkta på kommunernas skatteinkomster. I själva verket torde de praktiska fallen bliva just sådana, där kommunen eljest skulle fått i motsvarande mån direkt träda hjälpande emellan.

Nu kan från legislativ synpunkt måhända invändas, att den föreliggande frågan likvisst berör grunderna för den kommunala beskattningen och att man därför, då den kommunala skattefrågan i sin helhet ligger under utredning, ej borde ens i förevarande detalj gå denna utredning i förväg. Efter vad vid ärendets behandling inom riksdagen inhämtats från de arbetande kommunalskattekommitterade, behövde dock några dylika betänkligheter ej hysas. Här vore fråga om en så fristående del av systemet att, om förslaget eljest funnes nyttigt, det utan antydd formell olägenhet genast kunde genomföras.

Av nu anförda skäl har riksdagen också ansett sig böra bifalla motionen. Emellertid har riksdagen funnit den föreslagna författningstexten böra i tydlighetens intresse på nedan angivet sätt omredigeras.

Riksdagen har alltså beslutat, att 12 § 1 mom. tredje stycket i gällande bevillningsförfordning skall erhålla följande ändrade lydelse:

Det belopp, för vilket bevillning sålunda icke äger rum eller som får från uppskattad inkomst bevillningsfritt avdragas, skall ökas, där den skattskyldige huvudsakligen försörjer, jämte sig själv, sammanlagt mer än tre personer, eller å ort, där levnadskostnaderna äro synnerligen höga i jämförelse med förhållandet inom riket i allmänhet, ävensom där skattskyldigs skatteförmåga eljest på grund av särskilda förhållanden (långvarig sjuklighet, stark skuldsättning, olyckshändelse och dylikt) är väsentligen nedsatt. Denna ökning må icke för någon skattskyldig eller, i fråga om äkta makar, för dessa gemensamt överstiga 200 kronor, utan så är att det föreligger något av de särskilda förhållanden, varom nyss är sagt, då ökningen må uppgå till högst 400 kronor.

Stockholm den 26 augusti 1914.

Med undersåtlig²³ förordnad.
